

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA MLADINO

LETO 56 • ŠTEV. 5
JANUAR 1935

Štefan Koželj

Pravljica

Nekoč je živela kraljica, ki ji je bil pred nekaj leti umrl kralj in jo pustil samo z izredno lepo hčerko - kraljično. Ko je deklica nekoliko odrastla, so jo zaročili s princem iz daljne dežele. Kmalu je prišel čas, ko bi se kraljična morala poročiti s princem, zato se je jela pripravljati na odhod v tuje kraje. Mati ji je določila mnogo dragocenih stvari, ki naj bi jih nesla s seboj, bisere, zlato, srebro in nakit, lepe obleke in vse, kar se spodobi kraljevi nevesti, zakaj zelo je ljubila svojo hčerko. Dala ji je tudi deklico - spremljevalko, ki naj bi jo spremljala na potu in ji stregla. Vsaka je imela tudi svojega konja. Kraljičin konj se je imenoval Belec in je znal govoriti.

Ko je prišel čas ločitve, je odvedla stara kraljica hčerko s seboj v razkošno spalnico, vzela v roke nožek, odrezala koder svojih las in ga podarila hčerki z besedami:

»Pazi na to, dragi otrok, zakaj to je čar, ki ti bo služil na poti!«

Nato sta se prisrčno in ganljivo poslovili. Kraljična je shranila materine lase za obleko, zajahala iskrega konja in se napotila v kraljestvo svojega zaročenca.

Ko je nekega dne jezdila mimo potoka, je začutila hudo žejo in prosila svojo spremljevalko:

»Pila bi rada, prosim, prinesi mi v zlati čaši požirek vode iz bistrega potokala!«

»Ne,« je odvrnila spremljevalka, »sama pojdi k potoku in pij, jaz ti nočem več strečiti!«

Kraljična je res ponižno razjahala konja, pokleknila ob potoku in pila; nato pa se je razjokala in rekla:

»Joj, kaj bo še z menoj, preden bom na cilju!«

Koder materinih las pa ji je odgovoril:

»Če vedela bi tvoja mati, ne nehala bi žalovati!«

Ker pa je bila kraljična zelo krotka in skromna, ni rekla ničesar h grdemu obnašanju svoje spremljevalke in je nadaljevala težavno pot. Ko je jahala dalje brez odmora in je žgoče sonce še vedno neusmiljeno pripekalo, je zopet postala žejena; pozabila je na surove besede svoje spremljevalke in jo zopet zaprosila vode. Toda ta ji je spet predrzno odgovorila kakor prvič in kraljična je morala zopet sama po vodo. Znova je zaplakala in zopet so ji odgovorili materini lasje:

»Če tvoja mati bi vedela to, zelo, zelo bi bilo ji hudo!«

Ko je pila bistro potočno vodo, se je tako nagnila k potoku, da so

ji materini lasje padli izza pasu in splavali po vodi. Kraljična tega niti opazila ni, pač pa je to videla spremljevalka, ki se je razveselila, zakaj čar ji je bil znan, obenem pa tudi bridka resnica, da je kraljična brez tega čara popolnoma v njenih rokah. Ko je kraljična hotela spet zajahati svojega konja, ji je rekla njena spremljevalka:

»Ti vzemi zdaj mojega konja, na tvojem bom pa jahala jaz!«

Kmalu nato je morala kraljična sleči tudi svoja kraljevska oblačila in obleči preprosto obleko spremljevalke, tako je že bila v njeni oblasti.

Ko sta bili že blizu cilja, je spremljevalka zagrozila kraljični, da jo ubije, če kdaj komu pove resnico, da je ona prava kraljična. Toda zvesti konj Belec je videl vse.

Tako sta dospeli v mesto in na kraljevi dvor. Princ je pritekel, da ju sprejme, dvignil je deklico v kraljevih oblačilih s konja, misleč, da je njegova nevesta, in jo peljal v kraljeve dvorane; prava princeska pa je morala ostati na dvorišču. Ugledal jo je stari kralj. Zdela se mu je prelepa in prenežna za kraljično strežnico, zato je povprašal nevesto, koga je privedla s seboj. Ta pa je odgovorila:

»Vzela sem to deklico s seboj za spremstvo. Dajte ji kako delo, da ne bo lenarila!«

Kralj nekaj časa ni vedel, kako bi jo zaposlil, naposled se je domislil in rekel:

»Imam dečka, ki pase gosi, njemu naj pomaga!«

Pastirček, ki je pasel gosi, je bil pa zelo prijazen in dober deček.

Ob prvi priliki je lažna nevesta rekla princu:

»Dragi kraljevič, ugotovi moji prvi želji! Daj odsekati glavo konju, na katerem sem prijezdila semkaj, zakaj na potovanju mi je povzročal mnogo težav!«

Tako je bil umorjen zvesti Belec in prava princeska, sedaj gosja pastirica, je bridko plakala za njim. Izprosila pa si je, da so konjevo glavo obesili nad mestna vrata, skozi katera je vsak dan gnala past gosi, da jo je slišala govoriti:

»Če tvoja mati bi vedela to, zelo, zelo bi bilo ji hudo!«

Ko je prišla na travnik, je sedla na klopico in razprostrla svoje dolge in kodraste lase, ki so se svetili kakor čisto srebro. Pastirček jo je začuden gledal.

Po nekaj dneh pa ni mogel več molčati, zato je šel zvečer k staremu kralju in mu povedal, kako se njegova pomočnica čudno pogovarja z glavo ubitega konja, pa tudi o njenih čudovitih srebrnih laseh je omenil kralju.

Prihodnje jutro je šel stari kralj počasi za njima, da bi se sam prepričal o neverjetnih rečeh, o katerih mu je bil pravil gosji pastir. Ko je čez dan skrit opazoval in vse videl, je zvečer poklical deklico k sebi in ji rekel, naj mu pove, kaj vse to pomeni. Deklica pa je izbruhnila v jok in dejala: »Nikomur ne smem nič povedati, sicer izgubim življenje«. Stari kralj pa ji je toliko časa prigovarjal, da mu je prava kraljična povedala svojo zgodbo od začetka do konca.

Kralj jo je takoj nato dal obleči v kraljeva oblačila in se je neznan-

sko čudil njeni lepoti, ki je prišla v dragoceni obleki še posebno do veljave. Potem pa je razložil svojemu sinu, da nima prave neveste, ampak le njeno strežnico.

Mladi kralj se ni mogel načuditi tej novici. Ves je bil vznemirjen nad lepoto prave neveste, pa tudi nad njeno potrpežljivostjo in ponižnostjo.

Ne da bi komu kaj razodel, je naročil pripraviti veliko pojedino, na katero je povabil ves dvor. Mladi kralj je sedel na sredi, na eni strani lažna princeska, na drugi pa prava nevesta. Nihče se ni spoznal, zakaj kar bliščalo jim je pred očmi od njene izredne lepote.

Ko so se najedli in napili in bili dobre volje, je stari kralj povedal vso njeno zgodbo, toda tako, kakor

da jo je bil nekje slišal ali čital. Nato je vprašal hudobno spremljevalko:

»Kaj bi bilo treba storiti z dekletom, ki se je tako nehvaležno obnašalo?«

Ta pa je odgovorila:

»Nič drugega ne zasluži, kakor da jo zapreš v sod, ves obit z ostrimi žebli, ki naj ga konji vlečejo po cesti toliko časa, da bo hudobnica poginila v njem.«

Tedaj pa je zaklical kralj:

»Tako se ti bo tudi zgodilo! Kaznovana boš, kakor si se sama obsodila!«

Mladi kralj pa se je poročil s pravo nevesto, s katero je blago in usmiljeno kraljeval mnogo srečnih let...

